

Sygn. akt: I C 112/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Pleszewie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ireneusz Kawęcki
-----------------	----------------------

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Ewelina Mielcarek

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. w Pleszewie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko Z. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Z. W. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 2.309,34 zł (dwa tysiące trzysta dziewięć złotych 34/100) z odsetkami :

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczanymi od kwoty 1.993,35 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt trzy złote 35/100) od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty
- ustawowymi obliczanymi od kwoty 315,99 zł (trzysta piętnaście złotych 99/100) obliczanymi od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 311,62 zł (trzysta jedenaście złotych 62/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Ireneusz Kawęcki

Sędzia SR

Sygn. akt I C 112/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł w dniu 18 grudnia 2012 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej Z. W. kwoty 4.906,00 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczanymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania. W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że pozwana zawarła w dniu 14 lipca 2004 roku z (...) Bankiem S.A. umowę

o kartę kredytową. Wobec braku zapłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z opisanej umowy została sprzedana powodowi na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bankiem S.A. w dniu 27 kwietnia 2012 roku. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 4.589,91 złotych, w tym kwotę 1.993,35 złotych tytułem kapitału, kwotę 2.407,20 złotych tytułem odsetek umownych, naliczanych przez bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwaną umowy kredytu gotówkowego w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda i kwotę 189,36 złotych tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu, monitoringiem płatności oraz kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy w wysokości zgodnej z treścią umowy o kartę kredytową. Na podstawie zawartej przez pozwaną umowy o kartę kredytową oraz umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 315,99 złotych. Łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 17 grudnia 2012 roku została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wyniosła: 1.993,35 złotych tytułem kapitału, 2.723,19 złotych tytułem odsetek i 189,36 złotych tytułem kosztów. Cała kwota wskazanego wyżej zadłużenia jest wymagalna. Powód wskazał także, że po nabyciu wierzytelności dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w treści żądania domaga się zasądzenia na jego rzecz dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W dniu 10 września 2013 roku pozwana wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty z dnia 15 stycznia 2013 roku. Wskazała, iż zamieszkuje pod innym adresem niż wskazany w e-pozwie oraz wniosła o umorzenie postępowania. W dalszym toku postępowania pozwana podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Wskazała, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej i nie jest w stanie zapłacić całej kwoty dochodzonej pozwem jednorazowo. W związku z tym wniosła o rozłożenie na raty lub odroczenie terminu płatności w przypadku ewentualnego zasądzenia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jarocinie.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 14 lipca 2004 roku pozwana Z. W. zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowę o korzystanie z karty kredytowej.

(dowód: umowę o korzystanie z karty kredytowej z dnia 14.07.2004 roku k. 51-53)

Pozwana zaprzestała terminowego spłacania kredytu przyznanego w ramach limitu karty, w związku z czym (...) (S.A.) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., który nabył wierzytelność (...) Banku (...), wystawił w dniu 27 czerwca 2005 roku bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Okręgowy w Kaliszu, na skutek zażalenia wierzyciela, postanowieniem z dnia 16 września 2005 roku nadał klauzulę wykonalności.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 27.06.2005 roku k. 55)

wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 27 06 2005 r. k. 56 – 57

postanowienie Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 16.09.2005 roku k. 58-59)

09 lutego 2006 r. (...) S.A. w P. Oddział w Polsce wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pleszewie o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnicze Z. W.. Postępowanie egzekucyjne przeciwko wymienionej toczyło się pod sygnaturą akt Km 257/06 i umorzone zostało postanowieniem z dnia 19 listopada 2011 r., wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 09 02 2006 r. k. 60 – 61

postanowienie z dnia 19 11 2011 r. k. 39 akt Km 257/06

Dnia 27 kwietnia 2012 roku (...) S.A. w P. Oddział w Polsce zbył powodowi wierzytelność wynikającą z umowy o korzystanie z karty kredytowej z dnia 14 lipca 2004 roku.

(dowód: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27.04.2012 roku k. 62-69)

W księgach rachunkowych funduszu na dzień 17 grudnia 2012 roku widniało zadłużenie pozwanej z tytułu zaciągniętej umowy z dnia 14 lipca 2004 roku w wysokości 4.905,90 złotych, w tym kwota 1.993,35 złotych tytułem kapitału, kwota 2.723,19 złotych tytułem odsetek oraz kwota 189,36 złotych z tytułu kosztów. Wysokość umownych odsetek na ten dzień wynosiła 23,00 % w stosunku rocznym.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 17.12.2012 roku k. 70)

Po nabyciu wierzytelności powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 4.654,79 zł wraz z odsetkami umownymi, karnymi. Z kolei bank zawiadomił ją o zbyciu wierzytelności na rzecz powoda. Wezwanie i zawiadomienie kierowane były na nieaktualny adres zamieszkania pozwanej.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 14 06 2012 r. k. 72

zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 14 06 2012 r. k. 73)

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Powód wszedł jako wierzyciel pozwanej w miejsce (...) S.A. w P. Oddział w Polsce w oparciu o umowę przelewu z dnia 27 kwietnia 2012 roku. Co do zasady przysługiwało mu zatem roszczenie w stosunku do pozwanej w takim zakresie w jakim je posiadał zbywca wierzytelności. W konsekwencji powód wywodzi swoje roszczenie z treści art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy w zachowaniu dłużnika nie występuje nic, co odpowiadałoby spełnieniu świadczenia, natomiast nienależyte wykonanie zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. W związku z takim zachowaniem dłużnika wierzycielowi przysługuje odszkodowanie. W przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego funkcję odszkodowawczą pełni odsetki (patrz: art. 481 § 1 - 3 k.c.), które przysługują wierzycielowi za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wskazać należy, że dołączony do akt wyciąg z ksiąg funduszu w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem, nie korzysta zatem z domniemania, że jego treść jest prawdziwa. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Powyższe potwierdza również dokonana w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nowelizacja art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004r., nr 146 poz. 1546 ze zmianami), do którego ustawodawca dodał ust. 2. Zgodnie z dyspozycją art. 194 ust. 1 ustawy, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązanie, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowania odbioru

należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 2 art. 194 ustawy). Zatem księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności funduszu poza postępowaniem cywilnym, jakim jest przedmiotowe postępowanie. Wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie jest też żadnym szczególnego rodzaju dokumentem prywatnym. Powód nie jest bowiem sędzią w swojej własnej sprawie i wystawiony przez niego dokument nie ma żadnej szczególnej mocy. Jest jedynie oświadczeniem procesowym strony, że roszczenie w takiej wysokości jej przysługuje. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Tylko dokument urzędowy ma walor domniemania, że zawarte w nim dane są prawdziwe, dokument prywatny takiego domniemania nie posiada.

Roszczenie powoda odnośnie należności głównej sformułowane zostało w sposób jasny, podlegający ewentualnej weryfikacji przez pozwaną i nie budziło wątpliwości sądu w świetle przytoczonych okoliczności i przedłożonych w sprawie dowodów.

Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i judykatury prawa, jeżeli żądanie strony dotyczy również zasądzenia odsetek obowiązana jest ona dokładnie określić ich wysokość oraz czas obliczeniowy (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające. Tom I pod redakcją T. Erecińskiego. Wydanie 2. Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis. Warszawa 2007, teza 17 do art. 187 strona 453). Tylko bowiem tak określone żądanie, pozwala z jednej strony sądowi zweryfikować jego zasadność, z drugiej natomiast gwarantuje pozwanemu, którym z reguły jest osoba nie posiadająca wiedzy prawniczej, realizację prawa do obrony oraz podnoszenia ewentualnych zarzutów. Powód dochodził w pozwie roszczenia, którego część stanowią skapitalizowane odsetki. Winien więc przytoczyć okoliczności faktyczne i uzasadnić wysokość tej części roszczenia. Na temat kapitalizacji odsetek wypowiedział się szeroko Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 21 października 1997 r., III ZP 16/97, OSNP 1998/7/. Wskazał, że kapitalizacja odsetek w sensie potocznym jest czynnością rachunkową polegającą na wyliczeniu sumy na podstawie znanej stopy procentowej i okresu czasu. Jako kategoria prawna polega nie tylko na zsumowaniu, ale i dodaniu jej do kwoty kapitału. W ten sposób odsetki nie są już dochodzone obok świadczenia głównego, gdyż same stają się świadczeniem głównym bądź jego częścią. Powód nie podał za jaki okres, od jakiej kwoty i według jakiej stopy procentowej jego poprzednicy prawni naliczali odsetki skapitalizowane umowne w łącznej wysokości 2.407,20 złotych. Na powódzie jako profesjonalista "w zderzeniu" z drugą stroną procesu jaką jest konsument spoczywał obowiązek jasnego, logicznego i nie budzącego żadnych wątpliwości szczegółowego wyjaśnienia wysokości dochodzonego roszczenia oraz jego podstawy. Sąd dokonał weryfikacji dochodzonej kwoty 315,99 złotych z tytułu odsetek naliczanych przez powoda za okres od dnia przelewu wierzytelności do dnia złożenia pozwu według maksymalnej stopy odsetkowej. Ze stanowiącego załącznik uzasadnienia wyroku kalkulatora odsetek maksymalnych systemu Lex wynika, że odsetki naliczone przez powoda za ten okres nie przekraczają kwoty odsetek wynikającej z obliczeń kalkulatora systemu Lex. W ten sposób sąd zasądził na rzecz powoda obok należności głównej kwotę 315,99 złotych z tytułu odsetek karnych obliczonych za okres od dnia przelewu wierzytelności na rzecz powoda do dnia wniesienia pozwu. Jednocześnie wskazać należy, iż powód nie wykazał i nie wskazał z jakiego konkretnie tytułu naliczył pozwanemu kwotę 189,36 złotych tytułem kosztów oraz za jakie czynności bankowe lub innego rodzaju opłaty te zostały naliczone. **Analogiczne stanowisko jak sąd w niniejszej sprawie zajął Sąd Okręgowy w Kaliszu między innymi w wyroku z dnia 05 czerwca 2014 r. w sprawie II Ca 199/14 oraz w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie II Ca 215/14.**

Biorąc pod uwagę wszystkie wymienione okoliczności uznać należało, że powód nie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 k.c., że żądanie w części dotyczącej skapitalizowanych odsetek oraz opłat mu się należy w wysokości wskazanej w

wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu. Jedyne w części dotyczącej naliczonych odsetek w wysokości 315,99 złotych przyjąć można, że powód wskazał sposób ich wyliczenia i po weryfikacji sądu wysokość ta okazała się być prawidłowa.

Dołączony do pozwu bankowy tytuł egzekucyjny oraz postanowienie Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 16 września 2005 roku nadające klauzulę wykonalności temu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie dowodzi jakiego rodzaju wierzytelność przysługuje aktualnie powodowi. Sąd nadając klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie bada prawdziwości zawartych w nim danych co do rodzaju i wysokości przysługujących bankowi należności.

Pozwana jest konsumentem a bank i powód profesjonalistami. Zobowiązanie pozwanej jako konsumenta winno być zatem wykazane w sposób jasny, jednoznaczny oraz szczegółowy i podlegać możliwości sądowej weryfikacji. Nabywając wierzytelność powód winien zadbać o jej należyte udokumentowanie i żądać od zbywcy dokumentacji źródłowej, z której wynikać będą poszczególne składniki tej wierzytelności. Dowody te z kolei winny zostać przedłożone przez niego w prowadzonym postępowaniu sądowym w celu wykazania swych twierdzeń.

Wskazać należało również, że powód nie miał podstaw do domagania się zasądzenia na jego rzecz od dnia wniesienia pozwu odsetek umownych od już naliczonych do tego dnia odsetek umownych karnych (odsetek za opóźnienie) w wysokości 315,99 złotych. W tym zakresie dochodzone roszczenie jest sprzeczne z treścią bezwzględnie obowiązującej normy art. 482 § 1 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Przepis ten ustanawia obowiązującą w prawie zobowiązań zasadę zakazu anatocyzmu, czyli zakazu umawiania się z góry przez strony umowy naliczania odsetek od zaległych odsetek. Skoro z zasady swobody umów wyłączona została możliwość umawiania się z góry przez strony umowy do naliczania tego rodzaju odsetek to również wyłączona została możliwość umawiania się z góry przez strony do określania wysokości stopy procentowej tego rodzaju odsetek, które w chwili zawarcia umowy nie istniały ani nie była określona ich wysokość, w przeciwieństwie do kapitału. Pogląd prezentowany przez Sąd Rejonowy w Pleszewie podzielony został również przez Sąd Okręgowy w Kaliszu, który w wyroku z dnia 17 grudnia 2009 roku w sprawie II Ca 1092/09 i wielu następnych stwierdził, że umawianie się z góry o zapłatę odsetek od zaległych odsetek prowadziłoby do obliczenia procentu składanego, co skutkowałoby nadmiernym obciążeniem dłużnika. (...) Wytoczenie powództwa o zasądzenie na przyszłość odsetek z tytułu opóźnienia świadczenia głównego nie daje podstawy do domagania się procentu składanego, chociażby po wniesieniu pozwu odsetki te stały się zaległością. Powód zresztą nie wskazał w tym zakresie podstawy prawnej do naliczania po raz drugi odsetek umownych karnych o podwyższonej stopie procentowej.

Jednocześnie wskazać należy, iż podniesiony przez pozwaną Z. W. zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia jest bezzasadny, albowiem przed upływem terminu przedawnienia nastąpiło jego przerwanie, natomiast w czasie prowadzenia przeciwko pozwanej postępowania egzekucyjnego przedawnienie nie biegło. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Takim przepisem szczególnym jest art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232). Zgodnie z treścią tego przepisu termin przedawnienia roszczeń z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy, w tym roszczeń o należność główną i opłaty podlega dwuletniemu przedawnieniu. Pogląd powyższy potwierdza również orzecznictwo Sądu Najwyższego. Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 roku sygn. akt I CSK 243/08, jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych środkach płatniczych zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłaty tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie. Wyżej wymieniony termin przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, co wprost wynika z treści art. 120 § 1 k.c. W przedmiotowej sprawie roszczenie w stosunku do pozwanej stawało się wymagalne po 14 lipca 2004 r.. Jednakże poprzednik prawny powoda już w dniu 27 czerwca

2005 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i wystąpił do sądu z wnioskiem o nadanie temu tytułowi sądowej klauzuli wykonalności. Stosownie do treści art. 123 § 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia,
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje,
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Wystąpienie do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało zatem bieg terminu przedawnienia dochodzonego roszczenia. Z kolei, zgodnie z treścią art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Termin przedawnienia dochodzonego w pozwie roszczenia nie biegł zatem w okresie od 09 marca 2006 r. do 01 grudnia 2011 r. kiedy przeciwko pozwanej prowadzone było postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 257/06. Powód wystąpił zaś z pozwem w dniu 18 grudnia 2012 r., czyli przed upływem dwóch lat od umorzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej.

Sąd nie znalazł w sprawie szczególnych okoliczności uzasadniających umorzenie bądź rozłożenie na raty uwzględnionej części roszczenia z uwagi na trudną sytuację materialną pozwanej. Sądowi z urzędu znana jest okoliczność, że pozwana dopuściła się wielu przestępstw na szkodę banków i innych instytucji udzielających pożyczek i kredytów, a jej aktualna sytuacja jest pochodną tych czynów. Aktualnie bowiem przeciwko pozwanej toczy się wiele postępowań egzekucyjnych o odzyskanie przywłaszczonych środków. Nie są to zatem szczególne okoliczności, wywołane czynnikami natury obiektywnej, lecz są one skutkiem niewłaściwych i sprzecznych z prawem działań pozwanej Z. W..

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i rozdzielił je stosunkowo. Łącznie wszystkie koszty wyniosły w sprawie 662,00 złote. Pozwana przegrała sprawę w 47,07 % ($2.309,34 \text{ zł} : 4.905,90 \text{ zł} \times 100 \% = 47,07 \%$). 47,07 % wszystkich kosztów stanowi kwotę 311,62 złotych i taką też kwotę powinna ponieść w sprawie pozwana. W związku z powyższym sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

/-/Ireneusz Kawęcki

Sędzia SR